

[Justitsministeren]

det muligt. Det er grunden til, at der foreslås ændrede klageregler. Grunden er altså ikke, at det er konstateret, at advokaterne ikke har forstået at udøve selvjustits, som de bør. Grunden er den, at det er et almindeligt træk i den senere tid, at der skal være en vis kontrol med dem, der har betydelige opgaver, en vis kontrol også fra udefra kommende, for at tilliden kan være til stede.

De ændrede klageregler er altså udtryk for det, som hr. Anders Andersen og jeg præcis er enige om skal være målet med en uafhængig advokatstand. Man kan vel også sige, at advokaterne har en monopolstilling, og når de har en monopolstilling inden for vigtigere områder, er det rimeligt, at der er et vist offentligt indseende med deres virksomhed.

Hr. Anders Andersen nævnte spørgsmålet om fastsættelse af regler for god advokatskik. Der er selvfølgelig i loven enkelte steder fastlagt lidt mere generelt, hvad vi anser for god advokatskik, men det er på det meget generelle plan, og jeg vil ikke påtage mig at udfærdige regler om, hvad der skal være god advokatskik; det er en ganske stor opgave.

Men netop fordi det er en stor og vigtig opgave, er det også vigtigt, at de, der skal fastsætte disse regler og skal bruge dem, nyder almindelig tillid. Det er grunden til, at vi har syntes, at det advokatnævnet, vi nu foreslår, med den sammensætning, det har, sikkert vil være i stand til at træffe afgørelse i konkrete sager – og i konkrete sager af principielt indhold også – af en sådan karat, at der af disse afgørelser, når de ses i sammenhæng, og når de offentliggøres, som de skal, når det drejer sig om principielle afgørelser, efterhånden vil fremstå et sæt af regler, der er udtryk for, hvad der er god advokatskik. Det er sådan set hovedsystemet i det forslag, der er fremsat her.

Der er visse fordele ved obligatorisk medlemskab i visse foreninger, og her synes jeg, det er ganske åbenbart, at skal vi vi også i fremtiden have en advokatstand, der har selvdømme i det omfang, det nu foreslås, og som stadig væk – og der er ikke nogen grund til at ændre på det – skal føre kontrol, have tilsyn med klientkonto, erstatningsregler, ansvarsforsikringer for advokater osv. – og det mener jeg vi skal – så er det nødvendigt, at vi har et advokatsamfund, hvor enhver advokat er medlem.

Fru Alice Faber nævnte især spørgsmålet om uddannelsen. Jeg kan sige, at de nærmere regler bliver fastlagt, når loven forhåbentlig bliver vedtaget, og vi vil i samarbejde med advokatmyndighederne fastlægge det nærmere indhold. Hovedtanken har nok været, at man skulle efteruddanne først og fremmest i det, som er særlig advokatrelevant, og det er bl.a. naturligvis regler om god regnskabsføring. Det lyder lidt tørt i forhold til det, fru Alice Faber foreslog, men den endelige fastlæggelse af emnerne er altså ikke sket endnu. Den vil ske i samarbejde mellem justitsministeriet og advokatmyndighederne.

Ud over den obligatoriske efteruddannelse vil der fortsat utvivlsomt blive givet tilbud om frivillig efteruddannelse, hvor de fag, der ikke måtte komme med i den obligatoriske del, så kunne komme med.

Det er da givet, at advokater har særlige behov for uddannelse i psykologi, som politiet har det, som statens og kommunens tjenestemænd har det, men specielt advokatrelevant er det måske ikke. Men det vil naturligvis kunne drøftes, når vi skal fastlægge de nærmere principper for efteruddannelsen.

Forbrugerrådet er ikke tilstrækkeligt tilgodeset. Det nævner fru Alice Faber. Jeg synes nu, vi er meget, meget tæt på Forbrugerrådets forslag med hensyn til sammensætningen. Vi skal ikke glemme, at i tilfælde af stemmelighed vil det være formandens stemme, der er afgørende for udfaldet af sagen, og formanden vil altid være en ikke-advokat. Han vil være dommer, så derfor er der meget lidt forskel, synes jeg – når det drejer sig om selve sammensætningen af nævnet – mellem Forbrugerrådets forslag og det forslag, der nu ligger på bordet her. Men selvfølgelig er der den forskel, jeg har påpeget: at Forbrugerrådet ønskede et ekstra medlem, som skulle være formanden, ud over dem, vi har foreslået her.

Fru Alice Faber nævnte også, at det var forkert, at kredsbestyrelsen kun skulle have ét udefra kommende medlem, når kredsbestyrelsen træffer afgørelse i salærsager. Til gengæld kan enhver jo anke kredsbestyrelsens afgørelse til advokatnævnet. Det betyder altså, at den endelige afgørelse, før man måtte vælge at gå til domstolene, ligger hos advokatnævnet, hvis sammensætning fremgår af lovforslaget.